

HIGH NOON IN NIEUW-VENNEP

Best Western Hotel De Rustende Jager in Nieuw-Vennep lag er vredig bij die valavond. Het was veelbelovend juniweer: het voorportaal op een hopelijk spetterende zomer. Vlakbij lagen Amsterdam en Schiphol, maar in het moderne stadsdorp Nieuw-Vennep heerste pastorale rust. Op het langwerpige plein waren tenten en zeilen opgetrokken; er was een feest in aantocht. Gedempt geroezemoes en aangenaam gekonkelfoes borrelden op uit de fauteuils en de stoelen op het ruime terras van De Rustende Jager, af en toe onderstreept door het hoge gesuis van een vliegtuig.

Geraldine Urquhart en Eric Otonne bestelden ieder een halve liter gekoeld kelderbier. Het was dorstig weer; het had geen zin de ober tweemaal in de tijdspanne van een kwartier heen-en-weer te laten draven. (Hoewel dat mager heikenen toch ijverig van hot naar her stuitende – een en al gevatte wit-zwarte vriendelijkheid).

Een oude heer verscheen op het terras. Hij zag er als de miljoenen modellen uit die Europa bevolken: doodgewoon kaal, doodgewoon bril, twee tinten grijs wat kledij betref. Dit was duidelijk geen oud geworden dichter, belegen hippie of rockfotograaf na houdbaarheidsdatum. Er was nog één grote tafel vrij die door de valavondzon bestraald werd. De oude man knikte vragend naar de ober, die alweer als een djinn uit het niets was verschenen. Die knikte bevestigend terug. Zo kwam Ari O. vlak achter Geraldine en Eric te zitten, die zelf ook een tafel met zes zitplaatsen inpalmden.

‘Spilzucht hé’, zei de man, terwijl hij met veel geschraap van stoelpoten plaatsnam en naar de resterende vijf zitplaatsen aan zijn tafel wees.

‘Of is het: verspilling?’

Geraldine en Eric knikten even begrijpend en beleefd terug. Op het hele terras waren de schaarse tweepersoonstafeltjes ingenomen. Her en der waren ook eilandjes van vier tot zes tot acht personen voorzien. In de fauteuils aan de beide uiteinden van het terras hingen nog meer groepen of gezelschappen achterover.

‘Ik had aan jullie tafel kunnen zitten, aan het uiteinde bijvoorbeeld’, merkte de man op, zich half omdraaiend. ‘Maar voor de ticketting aan de kassa vormt dat allicht een probleem. Er wordt per tafel afgerekend. Computers, bah.’

‘Eh... wellicht’, beaamde Eric. ‘Wij zijn nummer 16.’

‘17, aangenaam. Ari.’

‘Dag Ari. Eric. En Geraldine.’

‘Toeristen in Nieuw-Vennep?’

‘Ja zeker. Uit België. Schiphol, hé.’

‘Hoor ik daar ook een liefhebber van geheimschrift?’ opperde Ari O., zich over een van zijn bordjes buigend. ‘Of bent u in voor numerologie?’

‘Angst voor lange en moeilijke woorden, meneer Ari. Hippo...’

‘De haringreepjes zijn pico bello. Blijven jullie nog een poos in Nieuw-Vennep?’

Ari O. draaide zich belangstellend weer halvelings om.

‘Tot morgen.’

‘Na de middag?’

‘Ja. We halen een gast op in Schiphol, checken hier uit en nemen nog een middagmaal. Daarna gaat het richting Amsterdam.’

‘Zien jullie die giga hijskraan ginder?’

Ari prikte met zijn vorkje naar een gevaarte in de nabije verte van het plein.

‘Ja.’

‘Verras jullie gast eens oprecht.’

‘Hé?’

‘Beter dan Amsterdam.’

‘O ja?’

‘Zeker weten. Tegen morgenmiddag hijst die kraan daar een compleet restaurant de lucht in.’

‘O?’

‘Ja, zoals in Brussel. Dinner in the Sky heet het daar.’

‘Aha.’

‘Ter gelegenheid van de feesten hier zullen 24 mensen hoog in de lucht en beschermd tegen regen en zon kunnen genieten van lekkere spijzen en dranken. Eh... er zijn nog enkele plaatsen vrij. Goede prijzen. Morgen verandert dat.’

‘Bent u dan misschien...’

‘Niet de kok, nee nee’, lachte Ari. ‘Een van de organisatoren. Ik zit in het feestcomité.’

‘Ah zo.’

‘Zin om in de lucht te eten morgenmiddag? Met zicht op Nieuw-Vennep, de feestmarkt en ommelanden? Verrassing voor jullie gast? 85 € per persoon, wijnen inbegrepen. Topkwaliteit gegarandeerd, letterlijk en figuurlijk, ha ha ha!’

‘U bent de organisator?’

‘Precies. En het betreft geen luchtkasteel. Voor pakweg 85 € per persoon dineert u in de zevende hemel. Morgenavond kost het al 100 €. Er zijn nog zes plaatsen vrij voor ’s middags. Dan noemen we ons pop-uprestaurant High Noon. ’s Avonds heet het De Zevende Hemel. Ik kan jullie via mijn smartphone nu inschrijven. De betaling geschiedt wel contant. Als jullie toch tot morgen blijven...’

‘Even overleggen, meneer Ari.’

‘Oké.’

Eric en Geraldine bogen zich naar elkaar toe.

‘Kunnen we Miet dit wel aandoen?’

‘Wat bedoel je?’

‘Misschien heeft ze hoogtevrees.’

‘Het is ook volledig veilig’, onderbrak Ari. ‘Met veiligheidsriemen en zo. We zijn niet aan ons proefstuk toe.’

‘Het zou een fantastische welkomstverrassing zijn’.

‘We gingen anders toch maar na de middag naar Amsterdam hé...’

‘Ja. Kunnen we in de valavond nog altijd doen.’

‘Miet landt al om 7 uur 45. Kan dus.’

‘Doen?’

‘Doen. We moeten uiteindelijk morgenmiddag toch ook eten hé.’

‘Precies.’

‘Dat is dan drie personen?’ opperde Heer Ari, terwijl hij zijn smartphone uit een vestzakje opduikelde.

‘Ja, drie.’

‘Dat maakt 255 €’, rekende hij uit. ‘... Zo... jullie zijn ingeschreven...’

‘Moet je onze namen niet hebben?’

‘Ah, maar ik dien alleen het aantal door te geven. De rest... de afrekening gebeurt nu via mij. En ik ben er uiteraard ook zelf bij morgen.’

‘Gelijk betalen?’

‘Graag. We hebben voor dit initiatief namelijk geen andere regelingen.’

‘Ik ga even uit de muur tappen. Zo terug.’

‘Skuus dat ik boter bij de vis vraag,’ zei Ari tegen Geraldine. ‘Maar we willen zeker spelen. Soms schrijven ze in, maar dagen dan niet op. Vervelend voor de kok, vervelend voor de organisatie.’

‘Kan ik me voorstellen. Waar moeten we zijn morgen? En wanneer? We halen morgenvroeg onze gast op Schiphol op.’

‘Nou: zie je het café aan de overkant van het plein? Je kunt er een stuk van zien, tussen die twee tenten door. De Zwarte Zwaan. Daar haal ik jullie morgen om 11 uur op.’

Eric kwam terug en drukte Ari O. enkele flapjes in de hand.

‘Dank jullie wel. Je zult het je niet beklagen.’

Ari toetste nog enkele gegevens op zijn smartphone in.

‘Elf uur. De Zwarte Zwaan. Daar,’ wees hij nog eens.

‘We hebben een date,’ knikte Geraldine.

‘Geen hoogtevrees in deze lage streken?’ informeerde Ari nog glimlachend, terwijl hij het geld zorgvuldig in een grote portefeuille opborg.

‘O nee. En wie zitten er nog mee aan tafel?’

‘Eh... enkele mensen van hier hé. Van het comité en zo. Een kunstschilder en zijn vrouw. Een oud-profvoetballer. Een journaliste van De Bazuin. De kok is bekend van De Soeplepel en De Kok en Zijn Vrouw. Twee toprestaurants uit deze lage landen. Tja... hopelijk krijg ik die laatste drie plaatsen nog verkocht. En het weer blijft goed.’

‘O, jullie hebben al kennisgemaakt met Heer Ari, merk ik,’ zei de ober in het passeren.

Ari O. boog zich nu weer geconcentreerd over zijn bordjes en zijn glas rosé.

‘Je mag me de rekening presenteren, Toby,’ zei hij zonder opkijken.

Na het kelderbier en een lichte hap bleven Geraldine en Eric nog even terrassen tussen de lampionnen en de guirlandes vooraleer ze naar hun kamer trokken. Heer Ari O. was na ontvangst van de gelden voor het festijn in de zevende hemel van High Noon vrij vlug tussen de lege tenten verdwenen. Het geroezemoes kreeg al wat het gehalte van feestgedruis; zo te horen waren al enkele ongedulden in feestmodus. Er was ook een gezellige mix van meertaligheid te horen, want zowel hotelgasten als lokale avondvierders waren hier neergestreken. Hoog aan de hijskraan in de verte hing een kleurrijke rist lampionnen. Het lemmet van een kaaskleurige driekwart maan was reeds snippertjes en schijfjes van een zomerwolkje aan het hakken in deze zevende hemel.

‘Wat zullen we morgenmiddag op ons bordje krijgen?’ vroeg Geraldine zich hardop af.

‘Gevogelte?’ opperde Eric. ‘Zo uit de lucht geknald boven de rietvelden? Een vlucht regenwulpen? Kikvorsen met gespreide biljetjes?’

‘Luchtige hapjes?’

‘Vliegende vissen?’

‘Het mag wel lekker zijn voor 85 euro.’

‘De Hollandse keuken is nou niet per se wereldbekend.’

‘Nee, maar je trekt er wel lekkere kroketjes uit de muur, lang voor je uit diezelfde muur geld kon tappen.’

‘Broodje-makreel met een bols, daar houdt het op.’

‘Say cheese, je vergeet het Hollandse goud.’

‘Ja, kazen van bij ons.’

‘Toch is hun mosterdsoep met rauwe zalmreepjes onovertroffen.’

‘Wie zou dat in hemelsnaam willen overtreffen?’

‘Ha ha.’

‘We zullen zien. Als het tegenzit, vragen we Heer Ari ons geld terug.’

‘Het lijkt me onwaarschijnlijk dat hij ooit iemand iets terugbetaalt. Heb je gezien hoe angstvallig zorgvuldig hij dat geld wegborg?’

'Ja, de Hollandse koopman hé.'

'Een leukere verrassing voor Miet konden we toch niet bedenken. Meneer Ari leek wel door God gezonden.'

'Niet religieus worden hé, Geraldine. Het wemelt hier al van hervormers en herdopers en wedergeboortes en wederdopers en gereformeerden en nieuw-gereformeerden en... '

'... oplichters,' vulde onverwacht dat mager heineken van een ober aan, terwijl hij even bevroor in een zoveelste kwieke passage.

'Eh?'

'Hebben jullie Ari O. gesproken daarnet? Ja toch?'

'Ja... '

'Hij heeft jullie zijn echte... zijn naam gezegd?'

'Eh... Ari... ja... '

'Tiens. Eh... Is er wat meer gebeurd? Heeft hij jullie... '

'Wat bedoel je?'

'Is er een voorstel geweest? Transactie gebeurd? Pa is nogal... '

'Pa?'

'Heer Ari is mijn pa. Ja.'

'Heer Ari?'

'Iedereen hier noemt hem zo.'

'Aha. Eh... '

Eric knikte vaagweg richting hijskraan: 'Ja... '

'Heeft pa... Heeft hij jullie iets aangeboden?'

'Eh... morgen... High Noon.'

'Aimoen?'

'High Noon. Het pop-uprestaurant morgenmiddag ginder hoog in de lucht. Daar: met die kraan.'

Eric wees nu uitdrukkelijk naar de feestelijk verlichte hijskraan.

'High Noon??'

'Morgenmiddag dineren een aantal mensen hoog in de lucht. De kraan hijst het hele geval omhoog. High Noon at Nieuw-Vennep. Een leuk evenement. In Brussel is er ook... '

'O... Ah... Eh... Pa heeft jullie... Ari O. heeft... Meneer Ari... Heer Olivier... verdorie toch... '

'Precies. Een aangename *encounter* op dit terras. Men spreekt hier in vele talen.'

'Maar... Wat ik wou weten: liet hij jullie ook... ook iets betalen?'

'Dat spreekt. We zijn bijzonder blij met deze buitenkans.'

De ober zuchtte diep, waardoor zijn dienblad even vervaarlijk ging hellen.

'High Noon dus? Een restaurant in de lucht? Morgenmiddag, zei u?'

'Precies. En morgenavond in De Zevende Hemel.'

'Djiezies! Twee luchtkastelen op één dag! En hoeveel...'

'24 man. 27 met ons erbij. Misschien... '

'Nee nee: hoeveel... '

De ober maakte het strijkgebaartje tussen duim en wijsvinger.

'O, eh... 85.'

'85 euro?'

'85. Maal drie: we hebben nog een gast morgen.'

'Meneer, mevrouw: kennen jullie Ari O.? Heer Ari? Mijn... '

'Nee... Eh... Ja, ondertussen toch wel hé.'

'Logeren jullie in Nieuw-Vennep?'

'Ja, hiernaast.'

'Gaat u dan even op het internet vanavond, als ik u verzoeken mag.'

'O?'

'Ja.'

'High Noon en De Zevende Hemel worden ook op het internet aangeboden?'

'Zoekt u even op Wikipedia Nieuw-Vennep op, rubriekje Bekende Inwoners.

Vennepers dus.'

'Ja... '

'Goeienavond nog. Ik heb niks gezegd.'

Met een lacherig knikje vervolgde het mager heineken zijns weegs over het terras van De Rustende Jager.

'Wat was dat nu!?'

'Zijn we... Is hij... '

Even zwegen ze beduusd. Eric klampte de ober weer aan op diens terugtochtje.

'Ober! Wat bedoelde u... ?'

'Ik heb niks gezegd. Heer Olivier is een van onze beste klanten.'

'En ook je pa?'

'Ja, maar... Dat betreft een rollenconflict, zult u wel begrijpen.'

'Is er iets aan de hand?'

'Niks gezegd, meneer, mevrouw. Even googelen.'

En zo googelden Eric en Geraldine die avond even wat bekende Vennepers. Er kwam de volgende dag geen High Noon, noch een Zevende Hemel. 's Ochtends en ook 's middags stond de hijskraan er nog net zo werkeloos bij als op de avond die aan deze feestelijke dag in Nieuw-Vennep voorafging. Ari O., ofte Heer Olivier, had andermaal toegeslagen.